

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789140064.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

I denne min nød var atter min indesluttede natur min ulykke; thi til ingen kunne jeg få min nye, selvforvoldte sorg over mine læber. Har du nogensinde, du, som læser dette, set en sommerfugl, der flyver om og boltrer sig glad i solskinet, pludselig blive nappet af en spurv, der ubarmhjertig river dens ene vinge af, medens den lille stakkel uafledigt bevæger den tiloversblevne vinge til flugt uden at kunne hæve sig en tomme fra jorden, da har du et billede af mig, som jeg nu følte mig. Jeg følte mig tung som bly og anstrengte mig forgæves til flugt; og om jeg end ikke aldeles forfaldt til min gamle tungsindighed, så var dog mit glade, livsfriske sind borte, uagtet jeg bestræbte mig for, at ingen skulle mærke det - undtagen måske den mand, der havde valgt mig -thi unægteligt blev han sat på smal kost, og han skal i det mindste ikke bebrejde mig, at jeg hyklede elskov for ham, da jeg var mere kold og tilbageholdende imod ham end nogensinde før. Han var desuagtet god og from og var glad, når han kun fik lov til at sidde ved min side og betragte mig. Og vore sammenkomster bestod i grunden kun heri, thi så snart han trådte ind ad døren, overfaldt der mig en flid, som om jeg syede for det daglige brød. Da han nu ikke var synderlig konversabel, og jeg intet havde at sige ham, gik al samtale straks istå. Denne tavshed sammensnørede mit bryst og gjorde disse timer til de tungeste i døgnet. Min eneste trøst var, at der kom så mange besøg hos Wexschalls, at det, at være ene med ham, derved blev forhindret. En dag om ugen var jeg hos hans moder, hvis eneste søn han var. Denne lille, koleriske kone, der var svensk af fødsel, mishagede mig i høj grad, og jeg vist ikke mindre hende. Tænkte jeg da stundom på at skulle henleve livet med disse to, da var jeg fortvivlelsen nær. Det kunne ikke slå fejl, at alle i det Wexschallske hus bemærkede min forstemthed ved hans indtrædelse i stuen, og når han gik bort, forvandlede denne forstemthed sig til en feberagtig lystighed, som måtte være påfaldende for alle. Desuagtet nærmede ingen kærlig og fortrolig sjæl sig til mig for at løse min tunge og få mig til at lette mit bryst ved at udtale, hvad alle godt så: at dette valg var ulykkeligt for mig, ulykkeligt for ham. [Jeg havde tillige den sorg, at man fandt, at mit spil i denne senere tid var mattere end ellers, og dette var vist sandt, thi man går altid tilbage i en kunst, når vort sind er betynget og ude af sin ligevægt.]